

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. č. 471/1, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) V TOWER Prague, a.s.**, se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4, zastoupen Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, **II) Pankrácká společnost, z. s.**, se sídlem Hudečkova 12/1907, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2007, č. j. 3612/2007, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2018, č. j. 8 A 59/2013 – 289,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Společnosti LANCASTER, a.s., Pivovarský holding, a. s. a hlavní město Praha podaly dne 31. 1. 2005 společnou žádost o vydání závazného stanoviska podle § 14 odst. 2 a 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, kterým by byly připuštěny z hlediska zájmů státní památkové péče zamýšlené práce v případě stavby EPOQUE PANKRÁČ – bytový dům, Praha 4, Pankrác (dnes nazýváno V-Tower).

[2] Po podání žádosti o vydání závazného stanoviska přešly části obchodního jmění společnosti LANCASTER a.s. v důsledku rozdělení na nástupnické společnosti EPOQUE HOTEL a.s., IČ: 27455858, a EPOQUE-LANCASTER a.s., IČ: 27415171. Část jmění, která se týkala projektu EPOQUE PANKRÁČ – bytový dům, přešla na nástupnickou společnost EPOQUE-LANCASTER a.s. Obchodní firma nástupnické společnosti se změnila s datem zápisu změny v obchodním rejstříku 2. 6. 2015 na obchodní firmu V TOWER Prague, a.s. [osoba zúčastněná na řízení I)]

[3] Magistrát hlavního města Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu (dále též „magistrát“) nejprve závazným stanoviskem ze dne 10. 10. 2005 připustil bez podmínek přípravu zamýšlených prací. Uvedené závazné stanovisko bylo následně zrušeno v přezkumném řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 6. 2006, které nabylo právní moci dne 17. 10. 2006 (po rozhodnutí ministra kultury o rozkladu).

[4] Magistrát poté začal jednat jako s účastníky řízení s žalobcem a s dalším spolkem [osoba zúčastněná na řízení II)] a rozhodnutím ze dne 9. 1. 2007, č. j. MHMP 25087/2005/Cír, vydal

v dané věci opět souhlasné závazné stanovisko; zároveň stanovil tři omezující podmínky. Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím k odvolání žalobce změnil rozhodnutí magistrátu ze dne 9. 1. 2007 tak, že zrušil omezující podmínku č. 3, ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 12. 2010, č. j. 8 Ca 337/2007 – 75, zamítl. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 6. 3. 2013, č. j. 1 As 91/2011 – 119, rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Městský soud ve věci opětovně rozhodl rozsudkem ze dne 25. 6. 2015, č. j. 8 A 59/2013 – 154, tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Osoba zúčastněná na řízení I) podala proti rozsudku kasační stížnost, na jejímž základu Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 1. 2016, č. j. 1 As 231/2015 – 43, rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Městský soud následně rozhodl v záhlaví popsáním rozsudkem tak, že rozhodnutí žalovaného opětovně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Osoba zúčastněná na řízení I) [stěžovatelka] podala i proti poslednímu rozsudku městského soudu kasační stížnost, ve které současně požádala o přiznání odkladného účinku.

[8] Uvádí, že bytový dům je již po kolaudaci využíván současnými vlastníky a jinými uživateli. V důsledku zrušení podkladového rozhodnutí na úseku státní památkové péče je ohrožena právní jistota vlastníků bytových jednotek i stavebníka. Stěžovatelka je přesvědčena, že jí v důsledku zrušení rozhodnutí žalovaného může vzniknout rozsáhlá a nenapravitelná majetková újma. Může být narušena důvěra veřejnosti v tento projekt a nastalá situace může odradit zájemce od koupě zbývajících volných bytových jednotek. Současní vlastníci by mohli začít odstupovat od již uzavřených kupních smluv. Újma způsobená stěžovatelce by mohla být v řádech stovek milionů korun. V porovnání s tím žalobci ani jiným odpůrcům stavby žádná újma vzniknout nemůže, neboť stavba je již dokončena a plní svůj účel. Přiznání odkladného účinku není ani v rozporu s veřejným zájmem, ba naopak. Systematické brojení žalobce ve správním i soudním řízení trvá více než 10 let; je proto ve veřejném zájmu, aby právní poměry související se stavbou byly vyjasněny.

[9] Žalovaný souhlasí s návrhem stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žalobce a osoba zúčastněná na řízení II) se k návrhu nevyjádřili.

[10] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.) kasační stížnost nemá odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s., který se přiměřeně užije i v řízení o kasační stížnosti, soud usnesením přizná kasační stížnosti odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[11] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno bez dalšího očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

[12] Návrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a doložen konkrétními důkazy, protože navrhovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Navrhovatel tedy musí dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem tato újma spočívá

a jaký je její rozsah. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Rovněž musí být postaveno najisto, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Absence byť jedné z uvedených kumulativních podmínek má za následek nemožnost přiznání odkladného účinku. Na podporu svých tvrzení musí navrhovatel navrhnout dostatečně přesvědčivé důkazy, přičemž soud vychází rovněž z povahy věci a obsahu spisového materiálu, který má k dispozici.

[13] Nejvyšší správní soud nemá na základě tvrzení stěžovatelky za prokázané, že by pro ni právní následky rozsudku městského soudu znamenaly závažnou a reálnou újmu. V souzené věci je předmětem přezkumu závazné stanovisko vydané orgánem státní památkové péče za účelem výstavby bytového domu V-Tower na Pankrácké pláni. Jak plyne z vyjádření stěžovatelky, tento bytový dům je již postaven, zkolaudován, bytové jednotky a další prostory v něm jsou ve vlastnictví obyvatelů tohoto domu. Stěžovatelka spatřuje svou újmu způsobenou tím, že městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, v tom, že z důvodu zrušení rozhodnutí orgánu státní památkové péče dojde ke ztrátě důvěry v tuto stavbu, tato skutečnost může odradit zájemce od koupě dalších bytových jednotek, či může vést stávající vlastníky k odstoupení od kupní smlouvy.

[14] Takto tvrzená újma je pouze hypotetická, ničím neprokázaná. Jde o pouhé spekulace stěžovatelky, které nejsou podloženy žádnými konkrétními tvrzeními. Skutečnost, že jedno z podkladových stanovisek vydaných ve věci je nyní zrušeno, nemá žádný vliv na možnost stěžovatelky s bytovými jednotkami disponovat (zcizovat je kupní smlouvou). Stěžovatelka ani netvrdí, že by konkrétní vlastníci bytových jednotek vyjádřili zjevný úmysl odstoupit od již uzavřené kupní smlouvy ze shora nastíněných důvodů (zrušené stanovisko orgánu státní památkové péče). Nadto je nutno zdůraznit, že rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno již předcházejícím rozsudkem městského soudu (z 25. 6. 2015), proti kterému stěžovatelka také brojila kasační stížností, u které přiznání odkladného účinku nežádala. Procesní situace, ve které se nyní stěžovatelka ocitá, tu již tedy v minulosti byla; stěžovatelka však nijak nedokládá, že by k realizaci stěžovatelkou zmiňované hrozba ztráty důvěry v její projekt (bytový dům) již dříve došlo. Co se týče stěžovatelčina požadavku na vyřešení „právních poměrů souvisejících se stavbou“, lze toliko konstatovat, že tato otázka bude předmětem meritorního posouzení věci; konečné vyřešení právních otázek týkajících se předmětného bytového domu se nelze domáhat prostřednictvím institutu odkladného účinku. Lze tedy shrnout, že stěžovatelka neprokázala existenci reálné, bezprostřední a závažné újmy, která jí hrozí v důsledku výkonu či jiných právních následků napadeného rozsudku městského soudu.

[15] Za této situace je již nadbytečné zabývat se případným naplněním dalších podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Podmínky pro přiznání odkladného účinku totiž musí být splněny kumulativně; není-li splněna již jedna z nich, představuje to dostatečný důvod pro nepřiznání odkladného účinku.

[16] Soud tedy kasační stížnosti nepřiznal odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu